

VIKTORIJA PETUHOVSKA

**

Man priekšā stāv krūze. Kristāliski dzidrais ūdens nekustas. Pāris pīles sarkanās krāsas, un ideālais caurspīdīgums zudīs. Smieklīgi. Krūze atgādina ikdienu. Ha! Vēl daži pilieni zaļā, šķidrums – brūns. Pretīgs. Un tagad melnu krāsu! Nakts elpu, kurā pateikts tik daudz. Tajā apslēpts prieks un bezcerība, mīlestība, naids, sāpes, laime, agonija – paradoksālas lietas.

Es apgāžu krūzi un pētu, cik strauji melnais šķidrums izplešas pa galda virsmu... Vai vienmēr šķiet, ka tumšais savā ceļā visu aprij ātrāk? Tikai tad, ja no tā baidās. Es nebaidos, man tas šķiet skaisti. Melnajā slēpjas visas krāsas. Tas ir unikāls. To vajag piesavināties. Savākt atpakaļ un nevienam nedot. Izliet izlietnē. Ha, lai, - netiks ne man, ne citiem. Egoistiski. Kaitinoši. Ļauni. Lupata no krāsas melna un slapja. Absorbējoša. Garlaicīgi. Interesantāk mēģināt savākt šķidrumu ar lupatu, kas neuzsūc. Ha. Tad smērējums būs lielāks. Bezkaunīgi. Labi, es visu notīru. Izklaide beigusies.

**

Viena precīza kontūra. Otra precīza kontūra. Izcila forma. Patīkams maigums. Gaiši sārts tonis, pareizais lielums. Pirksta galiņš vēlreiz iezīmē kontūru. Tik maigas lūpas. Nedabiski. Skaistas un neaizsniedzamas. Tik vēlamas. Nepieejamas.

Roka sniedzas pieskarties vēlreiz. Ideāls izliekums. Silta piparmētru elpa. Vēl daži centimetri. Es varēšu aizsniegt. Nedrīkst. Pietuvoties tikai par milimetru. Mēģinu.

Lūpas atkāpjas. Skaistas. Neatkārtojami ideālas. Siltas. Vēlos atkal tām pieskarties. Atturēties nespēju. Zīds. Orhidejas ziedlapiņa. Pasaka. Realitāte. Viena precīza kontūra, otra precīza kontūra. Lūpas sakustas.

Es vēlos tām pieskarties vēl un vēl. Ar savām kontūrām. Nedrīkst. Es pieliecos. Mēģinu savienot kontūras. Lūpas attālinās, kaitinoši pasmaida un pazūd no redzesloka. Manas divas līnijas pārvēršas vienā.

**

Puse uz pusi. Es gan esmu vīlusies, gan neesmu. Tu iemācīji man sagatavoties. Ko tādu gaidīt. Tu vienmēr tā dari. Es nejutos nodota. Man apkārt viss kļuvis pelēks. Tā es apzīmēju Tavas jūtas pret mani. Ļoti vienkārši – tādu nav. Vienaldzība apskauj mani aizvien biežāk.

Ko Tu gribi, lai es saku? Man patīk Tevī klausīties. Pēdējā laikā es daudzas lietas nespēju pateikt skaļi. Nevaru. Tam vienkārši nav jēgas. Ja Tu manī klausies, Tev nav ko teikt pretī. Pagātne cenšas mani panākt, bet es gribu aizbēgt. Tas ir grūti, jo kaut kas mani piesējis sev. Lai cik tālu es neskrietu, vienmēr tieku atrauta atpakaļ. Kā to nosaukt? Pievilksnās? Diez vai. Sports nav mana stiprākā puse.

**

Es skatos spogulī. Redzu izbalējušu fotogrāfiju. Vai tiešām tik maz palicis pāri? Neatceros, kuru pēc skaita dzīvi dzīvoju, bet jūtos kā muzeja eksponāts. Noteikti vecs un apputējis.

Vēsās, koka mizas krāsas acis tukši pēta simtgadējo fotogrāfiju... Nav krāsu. Tad kāpēc var ar acīm aptaustīt brūnās koka mizas asumu tās otras acīs? Savādi. Bilde dedzina ar acīm. Pavisam reāli dzīvām. Tik vien tā spēj. Bezspēcīgā, vājā. Citiem visu savu būtību izdāļājusi, sev pietāpījusi vien acis. Ieroci, ar kuru var atgūt to, kas atdots un noņemts. Gana gudri, bet neapdomīgi. Riskanti.

Un tagad tā ļaunu skatu mani pēta. Dedzina savu krāsaino bildi. Bezkauna. Atgūst savu varenību, kamēr mana bilde turpina izžūt. Es sarosos un metu izaicinājumu. Es pasmaidu un pacilāti aizsoļoju.

**

Lidojums. Es ieskrienos no visa spēka un paceļos gaisā.

Nav nekā neiespējama, un es traucos uz priekšu kā saules stars, kā vējš, kam katra sekunde dārga. Straujā lidojumā šķiet, ka visam ir simtkārtīga jēga, kas saasinās krāsās, smaržās, sajūtās. Sajūtās, kas rodas tikai tad, ja esi brīvs.

Es saprotu, ka cenšos savu emocionalitāti padarīt ideālu. Caur vārdiem un krāsām, caur dziesmu un deju. Jo trauslā porcelāna sirds klusi pukst krūtīs. Jo augstāk es ceļos, jo trakākā skrējienā pārvēršas elpa, un es tiecos sasniegt vēl. Visu to, kas paredzēts. To, kas liktenī iegravēts.

Lidojuma augstums nežēlīgs, bet zinu – ja pietiks ticības, es turpināšu ceļu un apstāšos tikai pēc mīkstas nosēšanās.

Kas var būt skaistāks par pasauli no putna lidojuma... Tikai pasaule, kas pilna radoša skaistuma, mīlestības un cerībām. Pasaule, ko pazīst katrs rakstnieks.

SAJŪTAS LIELPILSĒTĀ

No noguruma tev acis krīt ciet,
Bet cilvēki turpina iet.
Trolejbuss pietur pie stūra
Un karstumā svilst katra daļiņa mūra.
Te cerību tonnas klīst,
Taču puķes no pelēkā gaisa vīst.
Šeit jebkurš un neviens pasauli skauj,
Bet tikmēr aiz loga sirēna mauj.
Te brīvie un piespiestie staigā,
Kas dažkārt aiz pārbīļa klaigā.
Un dzīve tevī kā no skatuves nāk,
Jo tā visu, katru brīdi māc.
Neviens nespēj mierīgs būt,
Ja zina – kaut kur otrs jūt.
Bet sejas no bezspēka vājas,
Un dažiem varbūt sāp kājas,
Taču dzīve turpina tev pretī iet,
Kamēr nesapratīsi, ka tu jau to ciet...